

ՊԵՂԻՆ, ՊԵՂԻՆ ԾԱՂԻԿՆԵՐ

Նայումսճին մէջ մարդերուն՝ դեղին, դեղին ծաղիկներ
Բացին քերքերն իրենց լայն, անհրապոյր, քունածէս:
Նախանձն աւիշ՝ բարձրացաւ հոգիներէն անոնց մօտ,
Եւ ապրեցուց, պանեց քարմ միշտ ծաղիկներն այդ անբոյր:

Ջերմութեան մէջ ու լոյսին ներքն ուման՝ արեւին,
Ամօթահար կոյսերու պէս բօցնեցան զաղսնօրէն.
Եղան նաեւ ուրիշներ արմատախիլ՝ երբ քամին
Փշեց առողջ շունչն իր զով՝ բարձունքներու կատարէն:

Դեղին, դեղին ծաղիկներ, նետուած երբեմըն փունջ փունջ,
Յաղթանակին դէմ հպարտ՝ գեղեցկութեան արձանին,
Ու չորցած հոն՝ առաքուր, պատճառաւորանին անոր շուրջ:

Ու ծաղիկներ ճակատին համբաներուն վրայ փառքի,
Բաժակներով շրջուած, կեանքէն դատարկ ու զգեղ,
Պարտութեան վրէժ զերդ՝ ծլած ցաւի գիշեր մը այնեղ:

Կակաչներու քով՝ անձայն մեռնող դեղին ծաղիկներ:

Վ.Ա.ՀՐԱՄ ՄԱՎԵԱՆ

Ժայռերի ծերպին լինէիր շուշան,
Ես էլ մի գետակ ձորերի միջին.
Արեւը այրէր քերքերդ շուշան,
Կարօտ մնայիր ջրերիս կանչին:

Դու ժայռի ծերպին բօցնէիր լոփկ,
Դու սիրոյ ցօղի կարօտ իմ շուշան.
Իսկ ես ձորերից հառաչէի մեղմիկ,
Ա՛խ, իրգուր, ի գուր ափիս չբուսար:

ԳԱԶԻԿ ԳՐԻԳՈՐԵԱՆ